

GEORGIUS

časopis farnosti Bobrovec

Obsah

- 1 Príhovor biskupa Štefana
- 2 Brána milosrdenstva v tvári Ježiša Krista
- 4 Boh a jeho obraz
- 4 Z histórie farnosti
- 7 Misie 2015
- 11 Výlet do Krakova
- 12 Koledovanie Dobrej noviny
- 12 Koncert pre Or. Polhoru

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bobrovec.
 Redaktori: Michal Marlenga, Martina Lisá, Martina Gajancová, Martin Brziak, Miroslava Triznová
 Cenzor: Michal Marlenga
 Jazyková úprava: Anna Ondrejková
 Grafická úprava: MM
 Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup. BÚ Spišská Kapitula - Spišské Podhradie
 29. 4. 2014. Prot. č. 789/14
 Adresa redakcie: bobrovec@kapitula.sk
 Redakčná rada si vyhradzuje právo úpravy a krátenia príspevkov.

GEORGIUS

Preklad: Štyridsať dní pôstu Návrat k Pánovi, tvojmu Bohu
 zdroj: <http://saintraymond.net/2015/02/lent-at-st-raymond>

Príhovor biskupa Štefana k pôstu 2016

Drahí bratia kňazi a diakoni, zasvätení v Pánovi, bratia a sestry!

Sme na prahu pôstneho času. Svätý otec František v bule, ktorou vyhlásil mimoriadny Svätý rok milosrdenstva, nás vyzval k tomu, aby sa „pôstne obdobie svätého roka prežívalo ešte intenzívnejšie ako čas vhodný na slávenie a zakúšanie Božieho milosrdenstva“ (Misericordiae vultus, 17). Božie milosrdenstvo je ohlasovaním sveta; ohlasovaním, ktoré má každý kresťan osobne zakúsiť.

Milosrdenstvo „vyjadruje spôsob Božieho zaobchádzania s hriešnikom, ktorému ponúka poslednú možnosť, aby sa spamätal, obrátil a uveril“ (MV, 21), a tak s ním znovu nadviazal vzťah. V ukrižovanom Ježišovi ide Boh tak ďaleko, že chce zasiahnuť i toho najvzdialenejšieho hriešnika práve tam, kde zblúdil a vzdialil sa od neho. A robí to s nádejou, že tým obmäkčí zatvrdnuté srdce.

Božie milosrdenstvo premieňa ľudské srdce a umožňuje mu zakúsiť vernú lásku, čím ho robí schopným milosrdenstva. Ide vždy o nový zázrak v živote každého z nás, keď Božie milosrdenstvo zažiarí a podnieti nás milovať svojho blížneho, o oživenie toho, čo cirkevná tradícia

nazýva skutkami duchovného a telesného milosrdenstva. Tie nám pripomínajú, že viera sa prejavuje v konkrétnych každodenných skutkoch, ktorých cieľom je pomôcť nášmu blížnemu na tele i na duchu: dať mu najesť, navštíviť ho, utešiť a poučiť. Vo svetle tejto lásky sa ako najchudobnejší javia tí, čo nechcú uznať, že takými sú. Považujú sa totiž za bohatých, ale v skutočnosti sú najchudobnejší z chudobných. Sú totiž otrokmi hriechu, ktorý ich vedie k tomu, že neužívajú bohatstvo a moc v službe Bohu a blížnym, ale na uhasenie pocitu hlbokého smädu vo svojom srdci, že sú tiež úbohými žobrákmi.

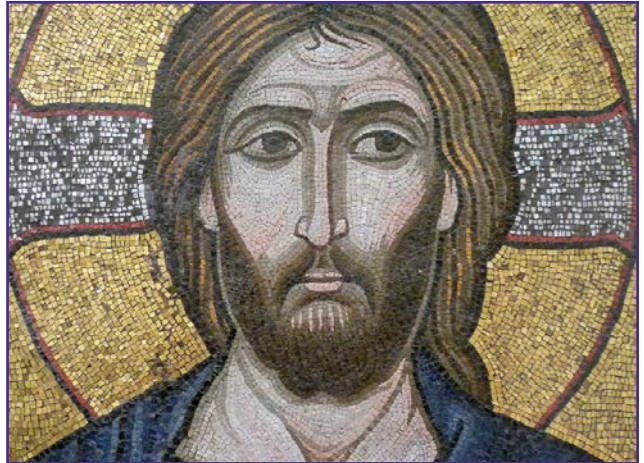
Pôstne obdobie tohto svätého roku je pre nás všetkých najvhodnejším časom na to, aby sme vďaka počúvaniu Božieho slova a konaním skutkov milosrdenstva prekonalí vlastné odcudzenie. Ak sa v telesných skutkoch milosrdenstva dotýkame Kristovho tela v našich bratoch a sestrách, ktorí potrebujú byť nasýtení, oblečení, mať strechu nad hlavou a potrebujú, aby ich niekto navštívil, o to priamejšie sa v skutkoch duchovného milosrdenstva – pri poskytovaní rady, učení, napomínaní a modlitbe – dotýkame našej vlastnej hriechnosti. Telesné a duchovné skutky milosrdenstva nemožno nikdy od seba oddeliť. Vďaka dotýkaniu sa tela ukrižovaného Ježiša v utrpení môžu byť hriechníci obdarovaní, keď uznajú, že sú tiež len chudobnými žobrákmi. Prosím Pána za seba i za vás, aby sme boli schopní si to uvedomiť.

Využime toto obdobie Pôstu, ktoré je tým najvhodnejším časom na osobné obrátenie! O to prosme na materský príhovor Panny Márie, ktorá ako prvá uznala svoju poníženosť a nazvala seba samu Pánovou pokornou služobnicou zoči-voči veľkosti Božieho milosrdenstva, ktoré nezaslúžene dostala. Kniha Brána milosrdenstva, ktorú sme dostali, nech je pre nás dobrou inšpiráciou.

Požehnaný pôst všetkým.

+ biskup Štefan Sečka

Brána milosrdenstva v tvári Ježiša

zdroj: <https://c2.staticflickr.com>

Medzi najčastejšie metafory, ktoré používa Sväté písmo pri rozprávaní o Bohu, patrí slovo „tvár“. „V srdci mi znejú tvoje slová: ‚Hľadajte moju tvár!‘ Pane, ja hľadám tvoju tvár. Neodvracaj svoju tvár odo mňa, neodkláňaj sa v hneve od svojho služobníka.“ (Ž 27,8-9) Výraz „tvár“ je prevzatý z nášho ľudského poznávania. Označuje sa ním najvýznamnejšia časť ľudského tela, ktorá je rozhodujúca pri poznávaní človeka. Je najhlavnejším znakom identity ľudskej osoby. Fotografia tváre sa používa ako svedectvo našej osobnej totožnosti. V tvári sa zrkadlí ľudská duša. Vieme v nej čítať, čo človek práve prežíva, jeho smútok alebo radosť, bolesť alebo nadšenie. Tvár je bránou do tajomstva človeka. Je aj prvým a bezprostredným nástrojom komunikácie medzi ľuďmi. V tvári sú skoncentrované najhlavnejšie zmyslové ústroje: zrak, chuť, čuch, sluch a predovšetkým ústa a jazyk ako hlavný nástroj ľudskej reči. Tvár sa zvykne používať ako prvé kritérium ľudskej krásy. Do tváre sú obyčajne vtlačené aj hlavné znaky podobnosti medzi príbuznými podľa zákonov genetiky. Ľudská tvár je v určitom zmysle slova zástupcom celého človeka. Obrátiť k niekomu tvár znamená venovať mu pozornosť, byť pri ňom, vstúpiť do jeho prítomnosti. Odvrátiť tvár znamená odísť od človeka, zneprítomniť sa, prestať byť s ním.

Pre nesmierne bohatstvo poznávacích znakov a významov, ktoré nášmu ľudskému poznávaniu poskytuje tvár človeka, používa Sväté písmo tento pojem ako metaforu na vypovedanie pravdy o

Bohu, ktorá sama osebe je pre nás nevysloviteľná. Boh je duch a nemá telo, preto nemôžeme hovoriť o Božej tvári v pravom zmysle slova, iba v prenesenom, analogickom význame. Tvár Boha je obrazný výraz, ktorým Sväté písmo chce vyjadriť a zjaviť niektoré základné pravdy o Bohu. Obsahuje hneď niekoľko významových vrstiev. Raz sa Božou tvárou vyjadruje celá hĺbka nevyspytateľného Božieho tajomstva, inokedy sa ňou rozumie jeho svätá prítomnosť, naznačuje sa ňou aj osobný ráz jeho bytosti a niekedy tento výraz symbolizuje jeho atribúty, najmä jeho lásku, dobrotu, priazeň a milosrdenstvo.

Boh je neviditeľný a jeho tvár je zahalená tajomstvom. „On jediný má nesmrteľnosť a prebýva v neprístupnom svetle; jeho nik z ľudí nevidel, ani vidieť nemôže. Jemu česť a večná vláda. Amen.“ (1Tim 6,16) Predsa však chcel, aby sme ho mohli vnímať a nazerať do jeho božskej tváre dokonalejším spôsobom. V plnosti času sa zjavil v Ježišovi Kristovi, a tak nám priblížil svoju božskú tvár.

V dávných dobách hovoril Boh akoby z úzadia. Používal prostredníkov, ktorým dovolil hľadieť do svojej tváre a zjavoval im pravdy o sebe, aby ich zvestovali ľuďom. „Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom skrze prorokov. V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a skrze ktorého stvoril aj svet. On je odlesk jeho slávy a obraz jeho podstaty a udržuje všetko svojím mocným slovom.“ (Hebr 1,1-3) V Ježišovi Kristovi sa neviditeľný Boh zjavil viditeľne. Krásne to vyjadruje prvá vianočná prefácia: „Lebo tajomným vtelením tvojho Slova zažiarilo našej duši nové svetlo tvojej slávy. Keď takto poznávame Boha viditeľne, nech nás on sám strhne k láske veci neviditeľných.“

Odvtedy, čo prišiel Kristus na svet, sa Božia tvár zrkadlí v jeho tvári. „On je obraz neviditeľného Boha, prvorodený zo všetkého stvorenia, lebo v ňom bolo stvorené všetko na nebi a na zemi, viditeľné i neviditeľné, tróny aj panstvá, kniežatstvá aj mocnosti. Všetko je stvorené skrze neho a pre neho. On

je pred všetkým a všetko v ňom spočíva.“ (Kol 1,15-17) Preto mohol Kristus povedať: „A kto vidí mňa, vidí toho, ktorý ma poslal.“ (Jn 12,45)

Raz sa apoštoli rozprávali s Ježišom. Aj oni zatúžili vidieť Božiu tvár a prosili ho, aby im ju ukázal. Svätý Ján zachytil v evanjeliu tento dôležitý moment Kristovho rozhovoru s učeníkmi. „Filip sa ozval: ‚Pane, ukáž nám Otca a to nám postačí.‘ Ježiš mu vrazil: ‚Filip, toľký čas som s vami a nepoznáš ma?! Kto vidí mňa, vidí Otca. Ako môžeš hovoriť: Ukáž nám Otca?! Neveríš, že ja som v Otcovi a Otec vo mne? Slová, ktoré hovorím, nehovorím sám zo seba, ale Otec, ktorý ostáva vo mne, koná svoje skutky. Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec vo mne. Ak nie pre iné, aspoň pre tie skutky verte.‘“ (Jn 14,8-11)

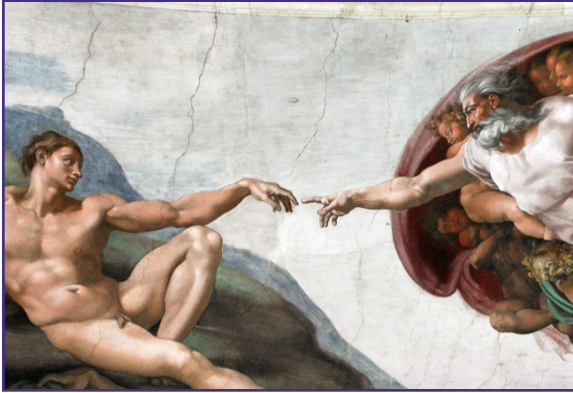
Kristova tvár je verne zachytená, akoby nakreslená, vo Svätom písme. Starý zákon obsahuje predobrazy Kristovej tváre, Nový zákon obsahuje skutočnosť. „Božie slovo, ktoré je Božou mocou na spásu každému, kto verí, je vynikajúcim spôsobom prítomné a prejavuje svoju silu v spisoch Nového zákona. Tieto spisy nám podávajú definitívnu pravdu Božieho zjavenia. Ich ústrednou témou je Ježiš Kristus, vtelený Boží Syn, jeho činy, učenie, umučenie a oslávenie, ako aj začiatky jeho Cirkvi pod vedením Ducha Svätého.“ (KKC,124) „Najvhodnejšie pre pohľad do Kristovej tváre sú evanjeliá. Evanjeliá sú srdcom celého Písma, lebo sú hlavným svedectvom o živote a učení vteleného Slova, nášho Spasiteľa“. (KKC,125)

Kristova milosrdná tvár žiari nielen z evanjelia písaného atramentom, ale aj zo živého evanjelia napísaného životom kresťanov v histórii Cirkvi. Každý z nás je súčasťou veľkej mozaiky obrazu Kristovej milosrdnej tváre, na ktorú môžu hľadieť všetci, čo stretávajú Cirkev. Od každého z nás závisí, či ho budú poznať a milovať aj ľudia našej doby.

Hľadieť Kristovi do tváre a uvažovať o nej je skutočne najpodstatnejšia úloha každého kresťana.

Mons. Pavol Janáč

Boh a jeho obraz

zdroj: <https://upload.wikimedia.org>

V Sixtínskej kaplnke je na strope namaľovaná freska stvorenia človeka. Sú na nej znázornení Adam a Boh, ako k sebe navzájom vystierajú ruku, ale ešte sa nedotýkajú. Je tým znázornené isté napätie a očakávanie, čo sa stane, pretože Boh tvorí vrchol svojho stvorenstva - človeka. Boh a jeho obraz.

Boli sme stворení na boží obraz. A ak prijímame Krista, pripodobňujeme sa jemu. On je v nás a my v ňom. Vo svätom prijímaní sa premieňame sa na toho, ktorého prijímame.

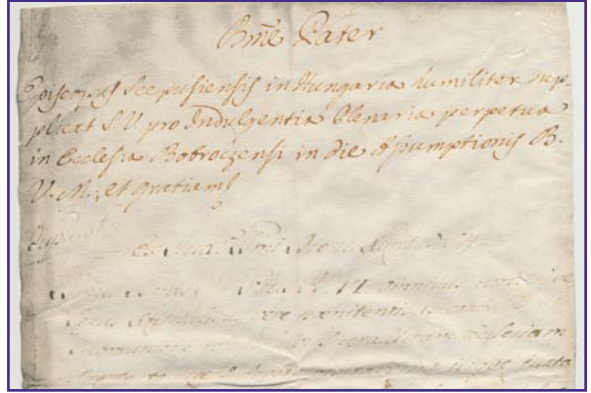
Ježiš sa sám s nami stotožňuje: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ Ak teda robíme skutky milosrdenstva, či už telesného alebo duchovného, robme to z tej duše ako Pánovi.

Ján Pavol II. vo svojej encyklike *Dives in misericordia* (O Božom milosrdenstve) hovorí, že nielen ten, kto preukazuje milosrdenstvo, koná dobro, ale aj ten, kto ho dokáže prijať. Ten, kto s láskou a trpezlivosťou prijíma skutky lásky, pomáha druhému viac pochopiť veľkosť ľudskej dôstojnosti a napomáha hlbšiemu zjednoteniu ľudí medzi sebou.

V každom skutku milosrdnej lásky sa uskutočňuje to tajomné stretnutie, tajomný dotyk lásky Boha a človeka, ktorý uzdravuje, ktorý vlieva nový život. Kiež sa naše stretnutia a služba jeden druhému ešte viac stanú sprítomnením tejto lásky.

Duchovný otec Michal.

Z histórie farnosti

Časť dekrétu Právo plnomocných odpustkov na deň 15. augusta - na sviatok Nanebovzatia Panny Márie v Kostole sv. Juraja v Bobrovci

Archív farského úradu

V čase pôsobenia kňaza Ignáca Stupického (1756-1776) pre rastúci počet veriacich kostol svätého Juraja v Bobrovci postavený koncom 14. storočia už nevyhovoval. Preto na podnet Jána Baptistu Illésházyho (1737-1799), dedičného župana Liptova, a jeho manželky Sidónie, rodenej Battyani, rozhodli sa veriaci so súhlasom kňaza a zástupcov obcí Bobrovec, Bobrovček a Pavlova Ves postaviť na mieste pôvodného chrámu nový kostol. Stavbu zverili mikulášskemu staviteľovi Jakubovi Drahnému. Obce vypracovali rozpis povinností pre povozy, robotníkov, murárov a lešenárov. Pieskovec na stavbu kostola sa ťažil v Kobylej jame a v Osieku, piesok bol z Jaloveckého potoka, drevo z hory a vápno z miestnej Vápenice. Stavbu financoval gróf Illésházy s manželkou.

V roku 1774 rozobrali časť dovtedajšieho kostola. Ponechali z neho vchod s pitvorcom (dnes Kristov hrob), prednú časť pôvodného chrámu z východnej strany (dnes sanktuárium) a vežu. Pri rozoberaní pravej steny tohto kostola našli zamurovaných 30 zlatých dukátov s podobizňou kráľa Mateja Korvína. O tomto kráľovi je známe, že bol podporovateľom cirkevných stavieb.

Po skončení týchto prác na pôvodnom kostole sa v roku 1775 začala výstavba nového chrámu. Začiatok výstavby je uvedený na oblúku klenby kostola farebne vyznače-

nými rímskymi číslicami v nápise DEO UNI TRINO AEDES HAS SUPPLICES OFFERUNT JOANNES ILLÉSHAZY ET SIDONIA BATTIANY (Bohu a svätej Trojici venuje tento chrám Ján Illésházy a Sidonia Battyani). Chrám bol dokončený v roku 1778 za správcu farnosti Jozefa Melnára (1777-1784). Bol to požehnaný rok a v Bobroveckých zápisoch na strane 249 zo dňa 28. septembra 1778 je napísané: „Pri poslednej robote dokončenia chrámu mesta Bobrovec s dedinkami Malým Bobrovcom a Pavlovou Vsou je všetok kompakť učinенý a vyplatенý na všetky kelčíky.“ Ako richtári sú uvedení za Bobrovec Martin Pažitný a Martin Konfráter, za obec Pavlova Ves Pavol Blecha a za Bobrovček Juraj Kmeť.

Tento tretí bobrovecký kostol vraj bol stavbou ďakovnou, pretože Ján Baptista Illésházy ako jediný zo štyroch súrodencov odolal reformácii. Pri stavbe kostola veriaci zo spomínaných obcí priniesli veľké obete svojou prácou.

Obec Bobrovec mala v tom čase práceschopných dospelých obyvateľov len okolo 200 až 300. Nízky stav obyvateľstva zapríčinila tá skutočnosť, že koncom 17. storočia ľudia z Liptova v počte asi 1000, a z toho z Bobrovca asi 500, odišli osídliť južné oblasti Slovenska, ktoré vyprázdnil Turci. Druhým dôvodom boli roky neúrody (1715-1717), kedy z Bobrovca odišlo na tzv. Dolnú zem do oblasti Tekova 53 rodín. Novovybudovaný kostol v Bobrovci bol najväčší na okolí a vtedajší pápež Pius VII. udelil kostolu právo plnomocných odpustkov na deň 15. augusta - na sviatok Nanebovzatia Panny Márie. Dekrét o tomto udelení odpustkov jestvuje dodnes a uložený je na fare.

Kostol bol postavený v barokovom slohu a pre túto architektúru sú charakteristické zväčšené okná, lemované vzduťmi rímsami a štuková ornamentika na fasádach alebo na klenbách. Interiér barokových chrámov býva vyzdobený veľkolepými obrazmi, freskami a sochami. Barokový sloh vznikol v Taliansku v priebehu 16. stor. a prvou barokovou stavbou na Slovensku je kostol sv. Jána Krstiteľa v Trnave z rokov 1629-1637.

Náš súčasný kostol, postavený kolmo naprieč prvým murovaným kostolom, je orientovaný severojužným smerom s malým okrúhlym oknom nad oltárnou časťou na južnej strane a s vchodom zo severu cez predsieň kostola - pitvorec.

Z východnej a západnej strany boli do kostola zabudované ďalšie dvere. V minulosti slúžili z východnej strany na vstup s rakvou zosnulého pred pohrebnými obradami v kostole, dverami zo západnej strany kostola vynášali rakvu so zosnulým na cintorín. V súčasnosti sú dvere zo západnej strany zamurované. Dlhé roky bola v priestore týchto zamurovaných dverí umiestnená socha sv. Terezky z Lisieux (v súčasnosti sa nachádza v Božom hrobe) a neskôr (do roku 2014) elektrická akumulčná pec. Dvere z východnej strany sa využívajú aj v súčasnosti, ale už len sporadicky, hlavne v lete (napr. vetranie kostola, ako núdzový východ pri veľkých liturgických slávnostiach).

Teraz sa pár slovami vrátim k spomenutému okrúhlemu oknu z južnej strany nad oltárom, v súčasnosti už viac ako tridsať rokov prekrytému zelenou farbou. Týmto oknom prenikali slnečné lúče ponad oltár do chrámu, čo bolo veľmi dojímavé. Aj predošlý kostol orientovaný východozápadným smerom mal nad oltárom z východnej strany gotické úzke okno. Je síce zamurované, ale z vonkajšej strany kostola ho zreteľne vidieť. Kostoly s oknami za oltárnou časťou boli tak projektované preto, lebo slnečné lúče symbolizujú spojenie nebeského s pozemským. V roku dokončenia výstavby súčasného kostola (1778) Ján Baptista Illésházy s manželkou darovali bobroveckej farnosti zlatom vyšívajú ornát, ktorý údajne vyšívali jeho dve dcéry.

Kvôli výstavbe nového kostola museli byť exhumované hroby okolo starého kostola. V čase starého kostola bol zvyk pochovávať okolo kostola a až postupne, keď tento priestor sa naplnil, pochovávalo sa na cintorínoch podľa možnosti umiestnených neďaleko kostolov. Tieto kosti z exhumovaných hrobov boli potom uložené do zeme okolo stien súčasného kostola. O tom sa nevede-

lo, kým sa nezačalo s vysušovaním múrov nového kostola za pôsobenia kňaza Viliama Komára. V tom čase sa okolo celého kostola prevádzali výkopové práce a nájdené veľké množstvo kostí sa uložilo opäť do zeme do priestoru medzi kamenný kríž a múranec.

V rokoch 1778-1782 sa nadstavovala veža starého kostola. Bola zvýšená o jedno poschodie. Rok ukončenia dostavby veže 1782 bol pri rekonštrukčných prácach na kostole v roku 1998 zatretý. Kostol, veža a múrance boli pokryté dreveným šindľom, neskôr vymeneným za eternit, ktorý bol v roku 1971 nahradený oceľovým pozinkovaným plechom a ten krátko pred koncom 20. storočia plechom medeným.

Po kňazoch Ignácovi Stupickom a Jozefovi Melnárovi, ktorí pôsobili v našej farnosti v dobe budovania súčasného chrámu, pôsobili v našej farnosti títo kňazi: Štefan Kapriny (1784-1796), Juraj Gobzay (1796-1801), Ján Droppa (1801-1807), Ján Schehovič (1807-1818), Adam Moyš (1818-1832), Jakub Viskaj (1832-1833), Peter Árvay (1834-1892), Jozef Krasnec (1892-1915), Bartolomej Smižár (1915-1930), Serafín Rončák (1930-1939), Andrej Scheffer (1940-1950), Štefan Figura (1950 - 7 mesiacov), Jozef Tješ (1950-1952), Ján Michal Koperdan (1951-1955), Karol Hudáč (1955-1983), Viliam Komár (1983-2004), Peter Bolibruch (2004-2012). Súčasný kňaz Michal Marlenka (2012-) je 25. kňazom v našej farnosti od reformácie.

Súčasne s výstavbou kostola sa stavala v Bobrovci aj prvá škola a prvá fara. Tá prvá škola s jednou učebňou a bytom pre učiteľa a súčasne kantora je v súčasnej dobe spolu s kostolom najstaršou budovou v dedine. Prvá fara bola zbúraná v roku 1895 a na tom istom mieste bola postavená druhá fara, ktorá slúžila svojmu účelu do roku 1960. Táto druhá fara bola stavaná pôvodne pre viacerých kňazov a početnú čelad'. Po prevzatí cirkevnej pôdy a hospodárskych budov jednotným roľníckym družstvom nevyhovovala už svoju pôvodnému účelu. V tomto období na fare býval už len jeden kňaz, vdp. Karol Hudáč s gazdinou Františkou Kovalčíkovou

(nazývanou Francka z fary), a družstvo využívalo časť farských izieb a sýpky. Farský dvor bol jednou veľkou kalužou s veľkým pracovným ruchom. Za týchto okolností pre kňaza to bolo náročné bývanie. V roku 1958 sa uzavrela kompenzačná dohoda medzi družstvom a cirkvou, podľa ktorej družstvo prevzalo do svojho majetku všetky farské stavebné objekty a v roku 1960 pre kňaza postavilo novú (v poradí tretiu) farskú budovu.

Teraz sa chcem zmieniť ešte o dvoch spomínaných podporovateľoch cirkevných stavieb na našich územiach a tiež v Bobrovci: o kráľovi Matejovi a o liptovskom županovi Jánovi Baptistovi Illésházym.

Kráľ Matej Korvín sa narodil 27.3.1440 v Kluži v Sedmohradsku (dnešné Rumunsko). Za kráľa bol ustanovený 24. januára 1458. Priezvisko Korvín (Corvinus) po slovensky znamená havran, ktorého mal aj vo svojom erbe. O tomto kráľovi historici píšú: „Bol to mladík ducha mužného, mal neobyčajné dary od Pána Boha, nadaný rozumom bystrým, levu podobný telom i dušou. Ovládal štyri reči, a to rímsku (taliansku), francúzsku, nemeckú a slovenskú, ktorá bola hlavnou rečou na jeho hrade. Spravidlivosť hájil rýchlo a krivdu prísne trestal. Bol výborný bojovník a jeho povestný ‚čierny pluk‘, v ktorom boli aj Bobrovčania, všetky bitky vyhrával.“ Za ženu si musel zobrať z donútenia českým kráľom Jiřím z Poděbrad jeho dcéru Katarínu (1449-1464). Oženil sa ako dvadsaťjedenročný so spomínanou len dvadnásťročnou Katarínou, ktorá ale o tri roky zomrela pri pôrode. Druhýkrát sa kráľ Matej oženil s Blažkou (uvádza sa pod menom Blažena, ale tiež Beatrix Aragónska, 1457-1508), dcérou neapolského kráľa Ferdinanda a dňa 2. júla 1479 ju slávnostne uviedol ako kráľovnú. Kráľ Matej zomrel náhlou smrťou dňa 6. apríla 1490 vo Viedni. Kráľ Matej zomrel - zomrela aj spravodlivosť, tak hovoril pospolity ľud o kráľovi, ktorý má rád Slovákov a obľuboval poľovačky v slovenských horách.

Pokračovanie v ďalšom čísle.

Lubo Včela

Misie 2015

Páter Juraj Bernaciak prednáša
foto: redakcia

V dňoch od 13. - 19. decembra 2015 sa konali v našej farnosti misie. Viedol ich páter Juraj Bernaciak, kňaz rehole dehoniánov. Pochádza z Poľska. Na Slovensku pracuje od roku 1997. Je kaplánom v Turčianskych Tepliciach a v komunite dehoniánov je permanentná dehoniánska formácia členov rehole.

Počas týchto dní misionár hovoril prostredníctvom prednášok o mnohých témach. Našiel si čas aj pre priame rozhovory s veriacimi.

Misie vo farnosti boli časom, keď sme mohli urobiť niečo pre svoj vzťah k Bohu a pre svoju večnosť. Spoznať svoje srdce. Ako to často rozprával pri prednáškach.

My vám ponúkame niekoľko reakcií na misie, ktoré boli v našej farnosti.

Moje prežívanie misií

Som vďačná Pánu Bohu, otcovi misionárovi, nášmu pánu farárovi a všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom pričínili o misie. Ďakujem za tento milosrdný čas pre našu farnosť.

Myslím si, že misie v našej farnosti boli naplánované na tú najvhodnejšiu dobu. Príprava na Vianoce - sviatok narodenia Pána

a Pánov príchod na tento svet. Tento príchod je pre mňa poukázaním na obrovskú lásku Boha k nám. Boh sa stáva smrteľníkom, krehkým ako ja, berie na seba moje hriechy, aby som sa ja mohla stať Božím dieťaťom. A práve misie boli pre mňa výzvou, aby som prehĺbila môj vzťah k Bohu, ktorý je láska.

Zároveň sa práve začal Rok milosrdenstva, ktorý aspoň pre mňa je výzvou, aby som sa stala aj ja vo svojom živote viac milosrdnou. Preto na mňa snáď najviac zapôsobil príhovor pre ženy, myslím, že bol vo štvrtok, ktorý sa venoval problematike odpúšťania a v ktorom otec misionár uviedol príklad chlapca, ktorého otec svojím zlým zaobchádzaním doslovne zmrzačil, ba dokonca ho vyhodil z domu a stal sa bezdomovcom a on mu dokázal odpustiť. Uvedomila som si, že ja často oveľa ťažšie odpúšťam malé krivdy a previnenia ľuďom, ktorí mi niekedy i nevedomky ublížili. Tiež som si uvedomila, že i ja často zraňujem Boha a iných a potrebujem odpustenie a milosrdenstvo. A preto, keď mi moja priateľka kúpila balzam milosrdenstva a podarovala mi ho, lebo ja som v ten deň nemala pri sebe peniaze, veľmi som sa potešila. Najmä modlitba inšpirovaná slovami sv. sestry Faustíny, ktorá je priložená k tomuto balzamu, je pre mňa inšpiráciou a výzvou, aby som sa modlila o dar milosrdenstva pre seba i iných a aby som sa sama stávala oveľa viac milosrdnou.

Nevýhodou času, v ktorom sa misie uskutočnili, bola hádam len priveľká zima v kostole.

M. V.

Moje prežívanie misií

Veľmi som sa tešil na misie v našej farnosti. Túžil som, aby som sa dobre pripravil na slávenie príchodu Božieho syna na tento svet. Nádejal som sa v zastavenie vo vrchoľiacom čase príprav, zháňania i nervozity pre materiálne zabezpečenie Vianoc, v ochranu pred mediálnym tlakom mamony a v dob-

rú prípravu svojho srdca na prichádzajúce sviatky.

Tesne pred začiatkom som ochorel. Prvé antibiotiká nezabrali a po druhých som bol veľmi precitlivený na chlad. Mal som problémy vydržať v kostole a veľmi ťažko sa mi sústreďovalo na prednášky.

Obdivoval som otca misionára a jeho obetavosť, s ktorou denne minimálne päť hodín znášal chlad, a ten vôbec neovplyvnil jeho srdce horiace pre nás. Svojim príkladom mi pomohol prekonať strach z nachladnutia.

Návrat k dôslednému spytovaniu svedomia podľa Božích i cirkevných prikázaní bol pre mňa dôkladným oprášením prípravy na sviatosť zmierenia. Dotkol sa ma najmä príkaz lásky a cudzie hriechy. Svoje som si našiel pri manželských vzťahoch, úcte, vďačnosti a boji s pýchou.

Veľmi intenzívne som precítoval misionárov zápal, jeho lásku a radosť, ktorá z neho sálala. Bolo to také nákazlivé, že túžba po čistom srdci a rozdávaní sa v radosť sa stali mojím najväčším cieľom pre všetky budúce dni a roky, ktoré mi Pán daruje.

J. V.

Čo nám dali misie?

Dnešný svet je ponorený do veľkej duchovnej tmy. Nesie svoj kríž zapríčinený stratou viery a odvrátením sa od Boha.

Dôsledky tejto skutočnosti vidíme na každom kroku: negativizmus, pesimizmus, absencia lásky k blížnemu, absencia pokoja a radosť, nedôvera, prehlbovanie problémov v sociálnej oblasti, kríza v oblasti vzťahov a rodiny.

Misie, to je ten najpožehnanější čas v našich životoch. Učia nás prijímať všetkých ľudí takých, akí sú, strácať samých seba pre druhých, obetovať sa, prijímať rôzne zložité životné situácie a všetko vkladať do Božích rúk. A tak, ako sme dokázali počas misií otvoriť svoje srdcia Pánovi, tak On nám ich naplní z plnosti svojich darov. On sám sa teší, že mohol vstúpiť do našich srdiec a prebývať v nich.

Mária

Páter Juraj Bernaciak počas sv. omše
foto: redakcia

Ani sme sa nenazdali a po ôsmich rokoch znova nadišiel čas pre duchovnú obnovu našich srdiec v našej farnosti. Misie sú obdobím, keď vypneme, zastavíme náš uponáhľaný život a viac sa venujeme duchovnej obnove. Misie nám dávajú priestor pre uvažovanie nad naším spôsobom života a ukazujú správnu cestu napredovania. Som veľmi vďačná, že sa sväté misie uskutočnili aj v našej filiálke Pavlova Ves. Z môjho pohľadu boli to úžasné dni, keď som sa mohla zúčastniť hlavne stavovských prednášok adresovaných ženám a následne svätých omší s nádhernými a povzbudzujúcimi kázňami. Ako otec misionár na začiatku misií povedal: „Nebojte sa, ženy, koláčiky ešte napečiete.“ Tieto slová som si zobrala k srdcu a veľmi som sa tešila na každé nové stretnutie s otcom misionárom.

Vážim si úprimné slová, plné ponaučení, rád, ale aj vtipných historiek.

Misie sú pre mňa veľkým prínosom a prajem si, aby to, čo som načerpala, sa prenieslo do môjho osobného i rodinného života. Z úprimného srdca ďakujem nielen otcovi misionárovi Jurajovi, ale aj nášmu duchovnému otcovi Michalovi, ktorý nám umožnil a sprostredkoval misie. Pán Boh zaplať, drahí duchovní otcovia, že ste nám pripravili také predvianočné dni, plné radosť a úprimných slov adresovaných nielen pre ľudí z našich dedín, ale aj z okolia. Budeme sa tešiť na ďalšie ľudové misie.

Martina Chebeňová

Ludové misie - Bobrovec 12/15

- nezúčastnila som sa všetkých stretnutí, takže nemám ucelený pohľad

- na prvom sedení som mala pocit kritična bez povzbudenía, nezaznela ani jedna myšlienka o vnútornej kráse ženy

- boli vypichnuté zlé stránky ženy, najmä opilstvo

- mrzí ma, že som nebola v stredu, podľa štvrtku som pochopila, že streda bola o výchove detí

- misie pre mňa vyzneli ako podrobné spytovanie svedomia

- donútili ma zastaviť sa, v prvom momente som sa zľakla, ako postíham všetky predvianočné „povinnosti“, keď budem chodiť na prednášky, potom som všetko odovzdala Ježišovi, veď je môj brat a rodina si musí pomáhať (tak učím deti) a čuduj sa svete, všetko stíham, taký vnútorný pokoj, ako teraz som nikdy pred Vianocami nezachytila, všetko zapadá ako ozubené kolieska v hodinách, všetko okolo rodiny stíham, rozdelila som povinnosti medzi deti a ja chodím s manželom na prechádzky

- čo sa týka detí, mladší syn chodil na všetky prednášky, ale im nerozumel, podľa mňa nezachytil kosť (spôsob), ako misionár predkladal myšlienky

- fajna bola variabilita počas jedného stretnutia - slovo, modlitba, pieseň

Moje pripomienky:

- viac sa zamerať na dnešné problémy v konkrétnostiach - drogy, mladí, spolužitie mladých bez sviatosti manželstva, rozvody, manželské spolužitie - ako konkrétne sa mám k týmto veciam ako kresťan postaviť

Záver:

- misie boli pre mňa spytovanie svedomia

- vyzneli pre mňa dosť všeobecne

Bohuznáma

Ludové misie a naši žiaci

Najviac sa mi páčilo, ako rozpráva vtipy a vtipné príbehy.

Páčilo sa mi, ako pán misionár, ale aj my

sme mohli spievať.

Páčilo sa mi, ako sme sa spoločne smiali.

Páči sa mi pesničky. Zaujímalo ma, čo pán misionár vravel nielen na fare, ale aj v kostole.

Lenka 6. A

Najviac sa mi páčilo, ako spieva po francúzsky. Lebo po francúzsky som prvý raz v našom kostole počul niekoho rozprávať. Samozrejme bol vtipný ako náš pán farár na náboženstve. Keď som prišiel na prednášku pre mládež, tak sa ma pýtal, či mi už rastú fúzy. Ale nepáčilo sa mi, o kolkej sa začínala prednáška: o ôsmej večer. Ale inak bolo všetko super.

Damián Rak 6. A.

Páčilo sa mi, že na konci omše povedal pán misionár vtip, a že mal zaujímavú kázeň.

Filip Kello 6. A

Najviac sa mi páčilo prvé stretnutie. Bola som zvedavá, o čom nám bude kňaz rozprávať. Vedela som, že je Poliak, pretože prvé stretnutie bolo v nedeľu a starká mi povedala, že má poľský prízvuk. Ďalej sa mi páčilo, že bol zábavný. Rozpráva nahlas. Páčil sa mi aj ten film o chlapcovi, o tom, čo chlapec prežil, ako sa zmenil.

Barbora Števlíková 8. A

Páčilo sa mi:

Misie mi posilnili vieru. Strávil som čas užitočne, nesedel som iba doma a nepozeral televíziu. Páčilo sa mi, že k nám chodieval a rozprával sa s nami.

Nepáčilo sa mi:

Čas prednášok. Niekedy som nerozumel. Niekedy na prednášky nebavili. Niekedy sme dlhšie čakali na omšu.

Tomáš Brziak 8. A

Páčilo sa mi, že sa ten kňaz s nami rozprával otvorene a o všetkých veciach, ako s dospelými ľuďmi, a nie s deťmi. Boli tam témy, o ktorých som sa nerozprávala ani s rodičmi. A preto sa mi to páčilo. Vadila mi jedna vec, že to bývalo neskoro večer a predtým býva-

Veriaci počas misijnej omše
foto: redakcia

la svätá omša. Som z Trsteného. Na polhodinu sa mi ani neoplatilo ísť domov, ale keďže to bol týždeň, ktorý ma naučil veľa, veľa vecí sa dá odpustiť.

Tinuška Vlhová, 8. A

Páčilo sa mi:

Misie mi dali viac rozumu. Páčili sa mi príbehy ľudí, čo nám misionár pustil na premietačke. Zistenie, že aj zlí ľudia boli niekedy dobrí. Páčilo sa mi, že chodil pomedzi nás. Posilnil som si vieru.

Nepáčilo sa mi:

Čas, niekedy som nerozumel a niekedy boli nudné prednášky.

Andrej Trizna 8. A

Veľmi sa mi páčil misionárov prízvuk. Misionár bol veľmi ústretový. Páčilo sa mi, ako spieval. Ako na poslednej svätej omši hral na harmonike. Som rada že som sa mohla zúčastniť. Najlepšie na tom boli vtipy.

Ivana Rusinová 7. B

Na misiách sa mi najviac páčilo, ako spieval po francúzsky. Potom sa mi páčilo, ako nám rozprával vtipy. Páčil sa mi film.

Maťka Škovránová 7. B

Veľmi sa mi páčilo, že vtipkoval na omši.

Jano B. 7. B

Najviac sa mi páčilo, ako nám na misiách spieval pesničky, ako nám rozprával zážitky, kde bol, ako nám rozprával príbehy, z kto-

GEORGIUS

Páter Juraj s miništrantami počas misií
foto: redakcia

rych sme sa mohli poučiť. A ako nám vrazil vtipy.

Adriana Klejková 7. B

Najviac sa mi páčilo, ako spieval. Že sme mohli pozerať film. Ako rozprával vtipy. Ako pekne a zreteľne rozprával.

Domča 7. B

Najviac sa mi páčilo, ako šiel k nám s veľkým odhodlaním. Nerobil misie ako ostatní. Rozprával nám rôzne vtipy a pekne nám zaspeval. Tiež obdivujem na ňom to, ako pekne a zreteľne rozprával po slovensky, aj keď je z Poľska.

Laura 7. B

Veľmi sa mi páčilo, ako pán misionár spieval a vytiahol to rádio. A ešte vtipkoval na omši.

Lukáš P. 7. B

Nepáčilo sa mi, že som niektorým slovom nerozumela. Nepáčilo sa mi, že to bolo tak neskoro. Páčilo sa mi, že pán misionár spieval a hovoril vtipy.

Prednášky boli poučné. Chodilo tam veľa ľudí. Najlepšie bolo, keď sme pozerali film.

Anička Oginčuková 8. A

Nepáčilo sa mi:

- na misie vyhradené pre mládež chodili ženy

- misie boli neskoro, a potom ku konci som bola unavená

- niekedy som nerozumela niektoré slová, ktoré povedal
- v kostole bola zima
- film, ktorý prehrával, nebolo dobre počuť

Páčilo sa mi:

- že pán misionár bol zábavný
- spieval
- témy, ktoré prednášal

Zuzana 8. A

Misie, ktoré sa konali v našej farnosti, ma zaujali svojou témou aj tým, ako boli podané. Pán misionár bol z Poľska, čo ma prekvapilo. Vedel veľmi dobre po slovensky. Niekedy som nerozumel, čo presne hovorí. Prednášky boli poučné a taktiež zábavne podané. Bol som zaujatý témou prednášky, ale aj niektorými situáciami, ktoré pán kaplán povedal zo svojho života.

Samuel 8. A

Na misiách bol najlepší páter misionár. Veľmi sa mi páčil jeho prístup k nám, aj to ako nám hocičo vedel vysvetliť a samozrejme aj jeho „vtipíky“.

Jednu prednášku nám pustil videá ľudí, ktorí rozprávali o svojom živote, ako často boli na dne a Boh im pomohol. Na prednáškach sa mi páčilo, že sme boli poslední a bol to taký klud a nemuseli sme sa ponáhľať.

V konečnom dôsledku sa mi misie páčili, a keď budú v blízkej dobe, určite chcem ísť.

Viktória 8. A

Páčilo sa mi, ako rozprával.

Páčilo sa mi, aké vyberal témy.

Páčilo sa mi, že páter misionár má zmysel pre humor.

Páčilo sa mi, že na jednej misii aj spieval svoju naj pieseň.

Páčilo sa mi, že s nami rozprával otvorene.

Nepáčilo sa mi, že na misie vyhradené pre mládež chodili ženy.

Nepáčilo sa mi, že prednášky boli večer a nestíhala som.

Nepáčilo sa mi, že niektoré slová som nechápala.

Nepáčilo sa mi, že keď púšťal film, nebolo to počuť.

Nepáčilo sa mi, že v kostole bola zima.

Natália 8. A

Výlet do Krakova

Speváci v Krakove

foto: Daniela Grajková

Po vydatom výlete do Wieliczky, ktorý sa konal 15. septembra 2015, sme začali hovoriť o ďalšom výlete, a to do Krakova. Termín sme ťažko hľadali. Nakoniec sme sa zhodli na dátume 20. decembra 2015. Bola štvrtá adventná nedeľa, a tak témou výletu boli vianočné trhy a návšteva hradu Wawel.

Náš pán farár Michal nemohol pre povinnosti ísť s nami. O šiestej hodine ráno nám odsľúžil svätú omšu, dal nám požehnanie na cestu, a my sme vyrazili. Do Krakova zahaleného do hustej hmly sme dorazili okolo desiatej hodiny. Rozišli sme sa. Každý si mohol poobzerať trhy, kúpiť si niečo na pamiatku alebo ako sa hovorí pod zub. Pretože vonku bolo zima, viacerí sa vybrali na prehliadku baziliky na hrade Wawel. Tam sme mohli pred sviatosťou oltárnou prosiť za seba, za rodiny, za náš mládežnícky spevokol, ako nás pán farár predstavuje. O tretej hodine popoludní sme nasadli do autobusu a naložení vianočnou atmosférou vracali sa domov.

Myslíme, že aj tento výlet prispel k utuženiu nášho speváckeho zboru. A aj naďalej chceme svojim spevom oslavovať nášho Nebeského otca.

Gabriela

Koledovanie Dobrej noviny

Koledníci Dobrej noviny v našom kostole
foto: redakcia

Koledovanie sa u nás v Bobrovci už stalo tradíciou, veď tento ročník bol dvadsiaty prvý. My sme sa okrem jedného zúčastnili všetkých. Táto akcia prebieha práve v čase vianočnom, keď nešetříme láskavosťou, štedrosťou, navštevujeme sa, vinšujeme si.

So zvestou o narodení Pána, vinšami a prianím všetkého dobrého do nového roku prichádzajú medzi vás aj koledníci, ktorí svojim programom chcú tiež prispieť k vianočnej pohode, ale aj vyzbierať nejakú tú korunku na dobrú vec.

Všetkým vám Pán Boh zaplať a nech sa nám v ďalších ročníkoch darí minimálne tak dobre.

M. H.

Koncert pre Oravskú Polhory

Tohtoročnú slávnosť Zjavenia Pána – Troch kráľov sme my speváci slávil trochu inak.

Pán farár nás pozval zaspievať na sv. omšu do jeho rodnej dediny, Oravskej Polhory. Cestou tam aj naspäť sme sa viezli parádny autobusom a hoci je to pekných pár desiatok kilometrov, dokázali sme si ju veľmi dobre spríjemniť gitarou, pesničkami od vianočných cez „rádiové hity“ až po detské.

A náladu nám spríjemňovalo aj všeličo iné 😊.

Po príchode do Oravskej Polhory nás po-

hostila rodinka pána farára úžasnou šunkou, chrumkavým domácim chlebíkom a tým, čo k tomu patrí.

Počas svätej omše a po nej sme zaspievali vianočné piesne. Tie, čo aj v našom kostole, teraz nie pod vedením Martinky Gajancovej, ale Jožka Blahunku. Pri odchode z kostola sme sa ešte všetci zastavili pri relikviách svätých a relikviu krvi Jána Pavla II. sme mohli aj pobožkať.

Na záver nás ešte na chvíľočku prijal aj tamojší pán farár Marián Kačír spolu so svojim kaplánom Lukášom Stolárikom .

Potom už nasledovala cesta domov.

Pán farár, ďakujeme za pozvanie a za príjemné chvíle strávené s vami nielen vo vašej rodnej dedine.

Za spevokol M. H.

Duchovný otec Michal vo svojej rodnej farnosti
foto: Silvia Lisá

Speváci pri svätej omši v Oravskej Polhore
foto: Silvia Lisá